

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, L. M. DE JONG,
A. G. MARIS, E. KANN, B. C. VAN BALEN WALTER.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

21e JAARGANG.
No. 20.

DONDERDAG
27 MAART 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

BERICHT.

Uit de Redactie getreden:

S. NOYON.

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Rede, gehouden door den President van den Senaat van het D. S. C., den heer E. M. van Berckel, ter gelegenheid van de 71ste Diës Natalis.

Weekverslag.

Verzoek van den Senaat.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Vereenigingsleven.

Gewapende Burgerwacht.

Algemeen Nederlandsch Verbond. Stud.-Afd. Delft, door C. S.

Ingezonden.

Straks, door Carel P. H. Frijlink.

Toen en — Nu, door A. Lodder.

De aanstaande Liquidatie, door A. J. M. Bijvoet en anderen.

Door Roelfsema.

Op de Antwoorden van Toen en Nu, door E. KANN.

Tua res agitur, door G. H. Roll.

De Wijnkoop-avond, door A. M. Knottnerus.

Het Vlaamsche Activisme, door C. S.

Technische Hoogeschool.

Aanmelding Ingenieurs-examens. Afdeling der Bouwkunde.

Aanvang colleges en oefeningen.

Mededeelingen.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET D. S. C., DEN HEER E. M. VAN BERCKEL, TER GELEGENHEID VAN DE 71STE DIËS NATALIS.

Mijne heeren Senatoren,
Honorair-Senatoren,
Leden van het Delftsch Studentencorps.

Mijne Heeren!

Uit de duisternis van het verleden is ons de nieuwe dag geboren, is voor ons het nieuwe Corpsjaar verschenen in een pralende gloed van fonkelend licht; in zijn nog vlekloos kleed, met nieuwsgierige oogen op de toekomst gericht, vol verwachting voor hetgeen komen gaat, staat hij voor U. Thans voor het eerst na 4 jaar lang wachten, zonder helm en zonder zwaard. En zouden wij dan bij de joyeuse entrée van den schuchteren jongeling en het verscheiden van den ouden krijgsman niet onze haastige schreden inhouden, en even stilstaan voordat wij verder en verder snellen op onze levensweg. Zouden wij nu niet overdenken wat het oude jaar ons bracht aan wel en aan wee, wat ons het nieuwe jaar kan geven en moet geven.

Zoo zal ik dan het voorrecht hebben U de voornaamste gebeurtenissen van het afgelopen jaar in herinnering te mogen brengen. Gebeurtenissen, mijne heeren, die de geschiedenis van ons dierbaar Corps deden voortbestaan.

Maar voor ik U de lotgevallen van het Corps en zijne vereenigingen ga schetsen, wilde ik U eerst over 't afgelopen jaar in het algemeen spreken en dan dringt zich direct de vraag naar voren, onderscheidde dit jaar zich van de anderen en welke zijn de redenen daarvan?

Deze vraag is niet moeilijk te beantwoorden. Is het niet juist een jaar geleden dat ons Holland met de grootste moeilijkheid zijn neutraliteit handhaafde, is sinds dien niet steeds de zorgelijke

toestand verscherpt, raakten 'slands voorraadschuren niet steeds meer uitgeput, stonden vele takken van handel en nijverheid niet geheel stil, en al waakte ons leger aan de grenzen; kon zij verhinderen dat armoe en gebrek binnen slopen?

En zouden deze zorgen in onze kring zich niet steeds erger doen gevoelen. Zouden wij nog langer onze jeugd uitbundig kunnen vieren, waar in onze onmiddellijke omgeving armoede en gebrek geleden werd?

De lustrumplannen konden dan ook niet verwezenlijkt worden. Het 70 jarig bestaan van ons Corps ging onopgemerkt voorbij, met als onmiddellijk gevolg, dat de vereenigingen, die hun uitvoering opgeschort hadden tot de lustrumweek, zonder leven bleven.

Maar meer nog dan in deze uiting van het studentenleven heeft de oorlog zijn invloed doen gelden op het studentzijn.

Vele moesten hun studie en Delft tijdelijk vaarwel zeggen om hun plichten tegenover het vaderland te vervullen en wederom teruggekeerd, moesten zij hun verloren tijd inhalen en konden zij niet meer een werkzaam deel nemen in onze samenleving.

Vele van ons ondervonden de druk der tijden op hun privaatleven.

Zeker men kon zich niet meer veroorloven wat men voor dien tijd gewoon was te doen.

Men kon niet meer zorgeloos leven, want de minste onoplettendheid werd met geldboeten gestraft. Zoo werd het studentendom materialistisch.

Maar is dat voldoende om de groote lauwheid der jongeren te verklaren? Is dit een genoegzame reden om U zoo te onttrekken aan onze samenleving zooals gij doet. Hebt gij wel ooit moeite gedaan om U hier een plaats te veroveren, hebt gij U wel ooit afgevraagd welke verplichtingen gij tegenover het Corps op U naamt toen gij lid werd?

Waar nu pais en vrede schijnen teruggekeerd, zullen vele zorgen ook voor U ophouden te bestaan, en laten wij hopen, dat wij naderhand met vast vertrouwen de belangen van het Corps aan U kunnen toevertrouwen.

Na de Corpsdiës aan verleden jaars bereidde men zich allerwege voor op het komende lustrum.

Doch de Corpsvergadering van 24 April lastte deze af, zoodat de stilte langzamerhand over Delft kwam, het was het examentijdperk voor de vacantie bloeide nog eenmaal het gezelschapleven op. De hooge Q liet zijn zoete toonen klinken, en was de Sociëit getuige van de vele examenfeesten, daarna verliet men Delft, om elders uit te rusten van de vermoeienissen.

De groentijd in September '18 verliep geheel naar wensch; een geduchte tegenvaller voor de anti-groentijdmenschen, die wederom dit jaar op de loer lagen om de geringste gebeurtenis tot een sensationeel groentijdschandaal op te blazen. Nog pijnlijker werd het voor hen toen de Rector-Magnificus, den Hooggeleerden Heer Dijkhoorn, in zijn rede ter gelegenheid der Diës der Technische Hoogeschool de goede gang der zaken in den groentijd prees.

De groentijd werd een week opgeschort door de heerschende griep. De gebruikelijke feesten op het einde van den groentijd hadden wederom plaats. Tooneel, Apollo, Laga, Tennis, Caroussel en Schaakclub, zagen hun bemoeiingen met succes bekroond.

De volgende maanden waren getuige van een opgewekt leven in de hartader van ons Corps. Examenfeesten en installaties waren aan de orde van den dag. Een debatingavond bracht ons nader tot het patronaat. Een daarop volgende Corpsvergadering besloot dit instituut in het Corps in te voeren. Een woord van dank aan de Commissie tot wetsherziening voor hun moeilijke taak is hier zeker op zijn plaats.

Voor de 2e maal werd ons land door een ernstige epidemie bedreigd.

Toen des Maandags 11° Nov. men van zijn Zondagschen reis thuiskwam vond men de T. H. gesloten, en vele vertrokken naar hun ouderlijke woning weerom.

Doch een andere gebeurtenis was aanleiding dat het Corps juist in die dagen zijn samenhoorige enthousiaste geest zou toonen.

Wie herinnert zich niet de eerste bijeenkomst op de kamer van den heer v. Hasselt? Wie niet de constitueerende vergadering der D. S. burgerwacht, wie heeft toen onder de bezielende werking van het comité een oogenblik gearzeld?

Ik ben gelukkig het te kunnen zeggen niemand van de in Delft vertoevende Corpsleden ontbrak. Het principe van het Comité zich niet te beperken tot Corpsleden alleen, was te meer een lofwaardig streven, omdat het nog eens duidelijk toonde dat Corpsleden nooit een afzondering gewenscht hebben.

Het pleit wel voor den geest van ons Corps, dat allen eendrachtig in den tijd van gevaar samen gingen. De Societeit wie herkende hem nog? Het Commissaris-heiligdom was in beslaggenomen. Geen regelement van achter trapjes en deurtjes was meer in gebruik. De zolder rook naar kruiddamp en de borreltuin was paradeveld. Het moet voor het Comité wel een bijzondere voldoening zijn geweest, om met zoo'n schare enthousiasten H.M. de Koningin op de Malibaan te mogen huldigen. Doch er gebeurde meer, H.M. gaf de wensch te kennen Delft te bezoeken.

In allerijl werden de noodige voorzorgen getroffen. Op 27 Nov. werd H.M. aan de gemeentegrens ontvangen door een eerewacht, haar door het Corps aangeboden. De Burgerwacht en alle Corpsvaandels defileerden voor onze Koningin. Toen H.M. zich te voet tusschen haar onderdanen had begeven steeg de geestdrift ten top en ik geloof niet dat ons Phoenixje ooit zoo'n uitgelaten schare onder zijn vleugeltjes gezien heeft.

Hoe H.M. de eerewacht gewaardeerd heeft, blijkt wel dat de Koningin de deelnemers een herinneringsmedaille met hoogstderzelfder afbeelding schonk.

De datums der revolutiedagen, Malieveldbetooging en 27 Nov. moeten met gouden letters geschreven worden in de geschiedenis van ons Corps.

Midden December kwam de Almanak-redactie met zijn uitgebreid werk gereed. De heer Van Thiel—Vries hield een zeer geestig en hartelijk toegejuichte bloemkoolspeech en des avonds bij de kroegjool genoot de Commissie de eer, de Rector-Magnificus en de hooggeleerde heeren Wattjes en Brouwer, aan de officieele tafels onder hare gasten te tellen.

Spoedig daarop begon de vacantië en 14 dagen daarna hadden de Senaats-verkiezingen plaats.

Een enkel oogenblik nog wilde ik U spreken over de Corpsverenigingen.

Niet het minst van alle Corpsverenigingen ondervond de Societeit Phoenix de last van den oorlog. Doch gelukkigerwijs, niettegenstaande de schier onoplosbare moeilijkheden, kon het Societeitsleven haast onbepert door blijven gaan. Wij mogen de besturen wel dankbaar zijn voor hun onvermoeid werk.

Odin, de oude man, heeft zich vergrepen aan een lustrum, en gaat tengevolge van deze krachttoer geheel mank.

Apollo, dank zij het ijverig bestuur, bloeit. Gaf zij niet reeds een druk bezocht Heeren-Concert en organiseerde zij niet een Liefdadigheids-Concert? Voorwaar dit getuigt van groote bloei, want in een lustrumjaar is men al gauw geneigd alles aan de groote uitvoering op te offeren. Met groote verwachting zien wij dan ook de verdere prestaties van Apollo tegemoet.

Vrije Studie organiseerde vele interessante lezingen.

En Laga, hoewel geen triomphen-behalend, gaf blijk van een krachtig, bloeiend verenigingsleven. Met kloppende harten zien wij de Varsity tegemoet. Het Lagalied moet en zal klinken op het Noordzeekanaal.

Carroussel houdt onze verwachting nog gespannen.

Het Tooneelgezelschap gaf 14 Februari zijn uitvoering. Het bestuur mag met voldoening op dien dag terugzien. — Jammer dat zoo'n uitvoering meer door de buitenwereld als door de studenten gewaardeerd werd, naar de hoeveelheid aanwezigen althans te oordeelen.

De IJclub organiseerde interacademiale wedstrijden.

Igov bood in samenwerking met de Hooge Q de Societeit op hare Diës een Cabaret met eigen krachten aan.

De Tennis-Club bereidt zich voor zich geducht te weren in de komende interacademiale wedstrijden.

De Schaakclub veroverde den zilveren Koning, terwijl onze jongste vereniging Rugby zich scrum zet tegen de moeilijkheden.

De Fotografen-vereniging organiseerde een goedverzorgde fotosalon.

Maar, Mijne Heeren, al kunnen wij tevreden zijn over het verenigingsleven; er kan meer gedaan worden; ik zei het zooeven al. De jongeren moeten zich meer gaan weren in ons verenigingsleven, slechts dan kunnen wij spreken van bloei.

Ik wil hier dan niet eindigen alvorens ik de wensch heb uitgesproken, dat een ieder in het komende jaar voor zooveel 't hem mogelijk is het Corps mee zal helpen hooghouden. Met dit glas drink ik op de eeuwige bloei van ons geliefd Corps.

Weekverslag.

Halve biefstuk tachtig cent.
Zoo'n laag tarief is ongekend.
De Phoenix gaat weer hard vooruit,
Nu de dieven zijn gespuid.
Maar een streep door de begrooting,
Was de wijnverloting.
Vele jonge knapen,
Die liever gingen slapen,
Dan te nemen 'n enkel lot,
Deden gauw hun deur op slot.
Op den avond van 't festijn
Was er water en ook wijn.
Er was een kanonnade
Van opgerolde bladen.
Halve neuzen, heele wangen,
Bleven aan de kranten hangen.
Alle ruiten zijn gebroken,
En de boel in brand gestoken.
Toen het feest was afgelopen
Zijn Cees en Eef in een mand gekropen.
Waarmee op straat een groot schandaal,
Niet te beschrijven in dit verhaal.
Twee eerste jaars, door 't geld verlokt,

Hebben aan den haard gegokt,
Volgende morgen Thermopylen,
Waar velen toen in slaap vielen.
Maandag, Dinsdag, Woensdag niets.
Donderdag Van Berckel's speech.
Brenge d'eerstejaars, zoo zee die,
Niets terecht van hun comedie,
Zoo moeten zij dan tot hun straf,
Een, twee, drie de planken af.
Ouder, beter, leuker snaken
Zouden dan 't publiek vermaken.
Een Oud-Senaatslid in kenn'lijken staat,
Kwam met een pet, en veel te laat.
Wat voorspeld was, is gedaan:
Het eerste jaar is eraf gegaan.
Voor anderen is 't tooneel ontruimd,
Maar 't vierde jaar heeft ook gepruimd.
Een derdejaars, die dacht eens fijn
Een avond vierdejaars te zijn.
Door 't eerstejaar in de war gestuurd,
Heeft de pret slechts kort geduurd.
Vrijdagmiddag drinkt men port,
Waar menige hand gegeven wordt.
Het eerste jaar, dat manieren kent,
Geeft slechts een hand aan den president.
Het Collation, niet druk bezocht,
Was besprenkeld met een vocht,
Dat 't eerste jaar niet kon verdragen;
't Servies werd kort en klein geslagen.
Een eigen liedje had ieder jaar.
Het zevende komt nog lang niet klaar.

Vereenigingen of leden van het Corps, welke in bezit zijn van de origineel geteekende affiches van openings en sluitings-tochten van Laga, tooneel- en muziekuitvoeringen, van Diës, 1ste jaars- en groenen-comedies, enz., worden verzocht deze aan het Corps-archief af te staan.

Namens den Senaat,
E. J. KOCH, Archivaris.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie.

De Afdeeling der Bouwkunde verzocht den C. C. op onderstaande bekendmaking de aandacht te willen doen vestigen.

Namens de C. C.,
D. C. SCHUMM, Secretaris.

De Voorzitter der Afdeeling Bouwkunde maakt bekend, dat de Afdeeling haar bemiddeling wil verleen tot plaatsing als buitengewoon opzichter bij gemeentewerken aan studenten, die

- 1°. zich daartoe vóór 12 April a.s. schriftelijk aanmelden bij den Secretaris der Afdeeling Prof. A. W. M. Odé, te Delft;
- 2°. naar het oordeel der Afdeeling voor een plaatsing in aanmerking kunnen worden gebracht;
- 3°. zich verbinden (onvoorziene omstandigheden voorbehouden), de door de Afdeeling aan te wijzen plaatsen in te nemen;
- 4°. zich verplichten, den termijn gedurende welken zij zich beschikbaar stellen, bij de aanvraag te vermelden, voor welken termijn zij zich dan ook gebonden dienen te achten;
- 5°. zich bereid verklaren te voldoen aan de voorwaarden en bepalingen, welke de Afdeeling in het belang van den goeden gang van zaken meent te moeten stellen.

Namens de Afdeeling der Bouwkunde,
De Voorzitter,
J. A. G. VAN DER STEUR.

VEREENIGINGSLEVEN.

Gewapende Burgerwacht.

Zij, die een biljet ter invulling gekregen hebben, en dit nog niet terugzonden, worden hierbij vriendelijk uitgenoodigd dit *zoo spoedig mogelijk* te doen.

Ook wordt hier nog eens herinnerd aan het groote belang de oefeningen *geregeld* bij te wonen. Men is er dan in den kortsten tijd af, en dupeert geen anderen, die geregeld komen en dan weer moeten wachten tot de minder geoefenden zijn bijgespijkerd.

Verder is er steeds gelegenheid zich als lid op te geven, liefst schriftelijk bij ondergeteekende (adres: „de Riedveldse Toorn”). Hoe sterker en beter georganiseerd wij zijn, hoe sneller en meer afdoende een plotselinge bolsjewistische agitatie onderdrukt kan worden. Wie wacht tot het laatste oogenblik met zich aan te melden, zal naar alle waarschijnlijkheid *niet opgenomen kunnen worden* wegens te groote moeilijkheden van africhting en bewapening op zulk een tijdstip.

De Secretaris der Studentenvendels,
W. A. STARING.

Algemeen Nederlandsch Verbond.
Studenten-Afdeeling Delft.

VERGADERING op Maandag 31 Maart 1919, des avonds te 7¹/₂ uur, in het gebouw van de Nutspaarsbank, Oude Delft 48 (tegenover het Hoofdgebouw van de T. H.)

Onderwerp: „Het Vlaamsche Activisme.”

Stellingen:

- I. Het Activisme is geen „Deutsche Mache.” Het is een zuiver Vlaamsch product, ontstaan onder den drang der zelfverdediging der stambewuste Vlamingen. De onwil der Belgische regeering heeft het wordingsproces krachtig bevorderd.
- II. Het Activisme stond uitsluitend in den dienst van Vlaanderen.
- III. De zoogenaamde „samenwerking” met de Duitschers heeft zeer dikwijls tot bitteren *kamp* gevoerd tusschen het Duitsche bestuur en de activistische leiders.
- IV. Het Activisme is te juister ure opgetreden.
- V. De passieven hebben groote schuld aan den overlast, door de Fransche partij in België aan Nederland berokkend.

Alle activisten zijn besliste tegenstanders van elke annexatie.

Verdediger: LEO MEERT, Voorzitter van het Vlaamsch Handelsverbond, één van de meest invloedrijke activisten.

De leden hebben voor deze vergadering het recht van introductie.

De 1e Secretaris:

F. M. C. BERKHOUT,
Oude Kerkstraat 10.

INGEZONDEN.

Straks!

Toen en nu, gisteren en morgen, achter en voor, oud en jong, sterven en geboren worden, o! eeuwige, heerlijke tegenstelling, die met het aldoorringende leven de ondoorgrondelijke trilogie vormt!

Vogel Phoenix, goddelijk symbool van nooit eindigende verjonging! Als wij in onze helaas schaarsche eensgezinde momenten U ter eer uit volle borst een vreugdezang laten weerklinken, wees dan ook ons eens genadig en tracht in ruil voor onze vereering ook de onder Uw wieken toevenden te inspireeren met een frissche gezonde geest.

Vaag met één krachtige vleugelslag alle spinraggen uit de vroegrijpe oudeheertjeshoofden van zoowel ouderen als jongeren in onze studentenwereld.

Mochten Uw scherpe oogen een barstje ontdekken in het kunstig passende pantser van koppig conservatisme en oudere-jaars-verwaandheid, stort dan als een toornige bliksemflits neer uit Uw verheven hoogten en splijt met Uw spitse en forsche sned die lichtwerende luiken en blinden, zoodat het volle, heerlijke voorjaarslicht weer binnenstroomen kan in hun ouderwetsche achterkamers, waar nog altijd netjes bewaarde, zorgvuldig gecultiveerde gedachten en meeningen rustig voortvegeteeren, principes, die eens heel nuttig en vindingrijk hun tijd geleid, beheerscht en omhoog gebracht hebben, maar nu goddank hopeloos! hopeloos uit den tijd zijn.

De zon gaat onder, de bladeren vallen, de balken storten krakend neer, de doodsklok luidt en rouwranden omlijsten de artikelen.

Maar meteen schalt dé kræt: „Le roi est mort, vive le roi!” „Scheiden tut weh” zucht de sentimenteele dichter, maar als hij zijn schreden naar de verre blauwe bergen richt, valt zijn oog al dra op nieuwe heerlijkheden, op de steeds rijkere en vollere natuur, de vogels fluiten zoo opmonterend, de bijen zoemen zoo vertrouwengevend, de bloemen knikken zoo ernstig en bemoedigend, het beekje kabbelt zoo hoopvol en onwillekeurig wordt de stap bloeker, 't hoofd gaat op en helder blikken de oogen in de vroolijke morgenlucht. En diep in 't naarstig kloppende hart groeit een zuivere toon, de sonore klank, die een dageraad verkondt, lichtender, luisterrijker dan ooit te voren.

Gelukkig hij, die de zoete melody van den nadertredenden tijd verstaat en diep te betreuren zijn zij, die triest staan te kijken naar de ontbindende overblijfselen van wat eens was.

Zoo'n smartelijk geval hebben we voor ons in het artikeltje „Toen en nu” van den heer Otten in het vorig nummer.

Zoo'n noodkreet, zoo'n hartverscheurende wanhoopsroep, zoo'n uiterste zucht van een verdrinkende.

Aangrijpend, zeker! maar waar vernieling en afbraak hoogtij vieren, daar is de eerstgeborene de heropbouw en terwijl het puin wordt afgevoerd aan deze, daar treden aan gene zij reeds stoere kerels aan om de spa in de aarde te steken en een nieuw gebouw gaat verrijzen, groot en blank, schoon en verheven.

De heer Otten heeft zeer juist gevoeld en uitgesproken, dat we in het Corps een crisistijd beleven, heeft duidelijk gezien, dat er op de kroeg een stille strijd woedt, zoo oogenschijnlijk geheel onder de oppervlakte en van weinig belang.

Maar ondertusschen worden de eens zoo hechte fundamenten ondergraven en zijn noodkreet scheurt de stilte.

Dat is de botsing van de aanstormende nieuwe geest, het doorringende jonge leven met het logge blok, de inerte massa van overleveringen, van mossen, van tradities en sleur.

Het is als de roos op het kerkhof, als het sneeuwkllokje boven de ijzige deken.

Het is als een kristalkiem in een oververzadigde oplossing.

Hoe vaak is het niet gezegd en hoe weinig wordt het ter harte

genomen, dat we met één voet staan in de verouderde, en met de andere aarzelend vasten steun zoeken in een geheel nieuwe en vrijwel onbekende wereld.

Behoef ik nog te schetsen, hoe op allerlei gebied het overgeleverde kraakt en splijt, terwijl door de barsten en scheuren reeds flauwtjes de omtrekken van het komende te vermoeden zijn.

Belangrijker dan alle omzettingen, die we in de laatste jaren zagen, is de eigenlijke, principiële verjongende stroom, die al het bestaande doordringt en inwendig verandert, de zoo krachtige innerlijke revolutie, de ommekeer in den mensch.

We treden uit den tijd van droog koud intellect en naderen de warme sferen van geest en liefderijke broederschap.

De verdeeldheid wijkt voor eenheid, schijn versmelt, egoïsme vernielt zichzelf.

Is het wonder, dat de mannen van het oude stelsel klaaglijke protesten doen hooren, overlidensberichten plaatsen?

Zouden ze zich misschien zwakjes bewust worden, dat het nu toch eindelijk ernst wordt, net als die oorlog, die zoo vaak voorspeld was en die toen maar niet kwam, zoodat men er niet meer aan geloofde?

En die tóch kwam!

Zou het per slot van rekening dan tóch waar kunnen zijn, zou het geen ijdel gekal zijn geweest van al die moderne pioniers?

Zeker ze waren heet gebakerd, zagen niet alle zijden van het vraagstuk, hamerden tot vervelens toe op overigens heel achtenswaardige zaken.

Ze waren bijna even volhardend-vervelend als Multatuli, de man, die een nieuwe periode in onze Indische politiek inluidde.

Het doet me genoegen, van iemand als den heer Otten te hooren, dat het nu toch wel ontegenzeggelijk vast staat, dat het zóó niet langer gaat. Er moet een grondige verandering komen.

Nu echter is het principiële verschil tusschen zijn en mijn opvatting, dat hij de fout zoekt bij de jongeren en dat ik de fout zie in het zich zelf overleefd hebben van het bestaande.

Toen vroeger van allerlei zijden op Corpshervorming werd aangedrongen was het antwoord van de behoudende partij zelden meer dan een schampere lach, gevolgd door een kunstmatige verdooving van het kleine, zwakke stemmetje van binnen door middel van onechte vroolijkheid en opgeschroefde stemming.

Terwijl de redevoeringen overstromden van „bruisende uitgelatenheid en „studentikoze feestviering” waren de zalen akelig verlaten en ontbrak zoozeer elke ware vreugde en gezelligheid, dat de heeren hun vermaak gingen zoeken in het molesteeren van jongeren.

Van onverdachte zijde komt nu een klacht. Zij doet denken aan de Altweibersommer, aan het laatste centrale zomer-offensief, aan de krampachtige trekkingen van een gewond dier in doodstrijd, aan de laatste heldere oogenblikken van een stervende.

Elkeen, die voelt voor zijn Corps en Kroeg — en daar reken ik mezelf zeker toe — gaat het aan het hart een uiting als die van den heer Otten te vernemen.

Niemand ziet voor zijn genoegen een begrafenis of hoort voor zijn genoegen spreken over „liquidatie” van wat hem in den grond lief is.

Eigenlijk geloof ik, dat het groote woord liquidatie half spottend, half dreigend bedoeld is.

De zaak is echter ernstig genoeg om de vroolijke wijnverloters in overweging te geven, dat de teekenen, als een tweede vurige hand in vlammen een „Gewogen en te licht bevonden”, weer aan den wand van het wereldtheater zichtbaar zijn.

Dat wekt een korte consternatie, even staat alles stil, zwijgt de muziek, rusten de wijnglazen en verstarren de dansers.

Maar al dra is men de eerste schrik te boven gekomen en lustig gaat de muziek door en heel 't oude leven danst en springt en rolt maar door, steeds dicht naar den duisteren afgrond.

Aan den kant en buiten staan er velen te kijken, verwonderd, verbaasd, ook afkeerig en ontevreden. De opgewonden dansers worden geïrriteerd door deze nuchterheid en als ze een oogenblik tot bezinning komen, zich de toestanden realiseren en helder voor oogen stellen, dan komen ook zij tot de conclusie, dat hun aanhang afneemt en verontwaardigd en opgewonden wenken en roepen ze luide de kalme nuchteren toe méé te doen, óók de zinnen te verwarren in een wilden roes!

Neen, heeren, de tijden zijn verkeerd!

Aan een dood lichaam kan men geen nieuw leven inblazen.

„De jongeren toonen geen belangstelling in de tegenwoordige studentensamenleving”, is de nu weer herhaalde klacht.

Volkomen waar en naar mijn meening terecht.

Het is een noodwendig gevolg van deze twee factoren:

1°. de thans aankomenden zijn van een ander slag, zij denken langs andere banen, en weigeren mee te doen aan de schijnvertooningen;

2°. de uiterst onwelwillende houding van de ouderen ten opzichte van vele jongeren. De groentijd is niet het eind van de vernederingen, welke vooral door de meer idealistisch aangelegde naturen het sterkst gevoeld worden, wat aldus noodwendig leidt tot vereenzaming, mokkerijen „obscuriteit.”

We behoeven dus niet te vragen, waar de schuld te vinden is.

Als een zaak of instelling niet bloeit, als een winkel haar klanten verliest, moet men niet op de wegblijvers schelden, maar in eigen boezem de fouten en oorzaken van de misstanden gaan opsporen en zoo snel mogelijk gaan verbeteren.

Daarbij moet men over kleinzielige eigenliefde en onpractische kleinzerigheid heenstappen. De rotte plek moet zuiver en grondig worden uitgesneden.

„De jongeren voeren een geslotendeur politiek” verwijt de heer Otten hen.

De noodwendigheid hiervan heb ik reeds aangestipt toen ik opmerkte, dat zij zich terecht niet wilden voegen in de verouderde vormen.

Gesprekken met oudere jaars over feesten, Corpsgeest e. d. kunnen heel nuttig zijn en juich ik ten zeerste toe. Maar al te vaak stuit men hierbij echter op zoo'n botten tegenstand, zoo'n blindheid voor het nieuwe licht, dat de lust er toe weldra vergaat en men tenslotte steun bij gelijkgezinden gaat zoeken.

De eindconclusie van den geachten schrijver van het door mij bestreden artikel luidt, dat de idealen kenmerken zijn van de ouderen en dat de jongeren zich duf en slap toonen.

Hier ziet men sterkte van overtuiging en groote vasthoudendheid aan voor idealen en afkeerigheid en lijdelijk verzet aan voor dufheid en slaptie.

In vele ouderen leeft een verstand dogmengeloof, dat geen idealisme mag worden genoemd en in talrijke stille en bedeesde zoogenaamd „obscure” jongeren leeft een rustig en heilig idealisme, waar ik de hoopvolste verwachtingen van heb.

20-3-19.

CAREL P. M. FRIJLINCK.

Toen en

Nu.

In 't vorige nummer van het S. W. betreurt de heer Otten het, dat de tegenwoordige studenten geen feest meer kunnen vieren, geen wijnverloting kunnen houden met jeugdig enthousiasme, belangstelling en jolijt. En terecht zoekt hij de oorzaak hiervan in het doordringen van een nieuwen geest. Maar hij geeft in genoemd stuk eveneens blijk dien nieuwen geest niet te begrijpen o.m. door korte aanhalingen uit vorige stukken in het S. W., die volkomen bijzaak zijn en slechts genoemd werden als typeerende uitingen van den ouden geest. Zulke kenschetsende uitingen zouden er vele te noemen zijn, echter steeds op gevaar af dat ze beschouwd worden als de uiterlijkheden waartegen de nieuwe geest zich richt, terwijl deze integendeel een „ebenbürtige” tegenstander, de oude geest kiest, die slechts zichtbaar in z'n uitingen kan getroffen worden. Ondanks dat gevaar wil ik toch even opmerken dat menschen met andere idealen zich ook anders zullen uitten en hun feestvreugde niet zullen uitvieren in overmatig drankgebruik of misbruik, waarvan ze de walgelijke gevolgen maar al te dikwijls waarnemen. Denk nu slechts aan het machtsmisbruik dat ouderen in bez.... toestand aan den dag leggen, waartegen een kroegbestuur schijnbaar machteloos staat, en zelfs meenen buiten eigen terrein dit te kunnen doen.

Wanneer 't jeugdig enthousiasme en belangstelling van de jongeren zich op luie-stoelen-idealien richtte en niet verder kwam dan een wijnverloting of een ander kroegfeest, zeker, dan zouden we de toekomst donker moeten inzien. De toekomst van het Corps konden we nu reeds vaststellen, want het zou zichzelf liquideeren, ondanks alle mogelijke moeite van reactie en conservatisme, die 't op den ouden geest zouden trachten voort te doen leven.

Tegen laksheid en indolentie hebben we steeds te strijden, nu niet meer of minder dan vroeger. De oorzaak hiervan is m.i. ongetwijfeld zelfzucht, zelfgenoegzaamheid en traagheid. De groote massa der menschen loopt niet uit zijn baan en jammer genoeg geldt dit ook voor ons studenten, de meest vrije menschen in hun, voor nieuwe inzichten en gevoelens, meest ontvankelijken tijd. Ge kunt ze hoogstens eens doen opschrikken, maar na het bekomen van den schrik vallen ze weer in hun regelmatig zelfgenoegzaam (sulle) gangetje terug. Dat ondervindt men bij elke prestatie, die van een bepaalde groep moet uitgaan.

Maar er zijn ook anderen, die alleen traag zijn en zich niet uiten. Ze voelen niet de drang tot medewerking aan de verbetering van verkeerde toestanden, gewoonten en gebruiken. Ze keeren zich ten slotte af van een organisatie of vereeniging, waarin ze de fouten en nadeelen, uit hun pessimistischen blik, de goede zaken zien overschaduwen. Met deze moet ook rekening gehouden worden door hen, wien het corps ter harte gaat. Zij moeten en kunnen getuigen dat door hunne krachten, energie en enthousiasme te geven, door wisselwerking ook zooveel meer ontvangen kon worden. Dit moge eenige opwekking voor die lauwen en laksen zijn.

24-3-19.

A. LODDER.

De aanstaande Liquidatie.

Naar aanleiding van het stuk den heer Otten van 20 dezer, willen wij eens de opinie van eenige 1^e jaars blootleggen. Het eenige wat we met den heer Otten eens zijn is zijn motie over de liquidatie van het Corps en zijne vereenigingen. Wij willen het corps n.l. beschouwen zooals het „nu” is.

Van ons wordt verwacht, dat we onze ideeën kenbaar maken, maar hoe is dit mogelijk, waar het eerste jaar over 't algemeen beschouwd wordt als nietszeggend onderdeel van het Corps en dat slechts dienst doet als financieele steun van de kunstmatig in het leven gehouden vereenigingen. Is een kunstmatig in het leven gehouden lichaam uit den aard der zaak niet voorbestemd om te liquideeren?

Hoe was onze intrede in het corps? „Zuurhebben, zuurhebben.” Doch dit was onze „opvoeding!” Maar we troostten ons, want leerden we niet voor de Brulavond: „Alle Studenten werden Brüder?” Is iets minder waar gebleken dan dat? Want er is toch kunstmatige afscheiding tusschen jaren en clubs onderling. En is iets kunstmatigs niet van zelf ten doode gedoemd?

Nu de conversatie tusschen oudere jaars en 1^e jaars, waar bestaat deze uit?

Volgens den heer Otten in de eerste plaats uit feesten. Is feesten het eenige waarover een oudere jaars met een 1^e jaars kan spreken? En dan de feesten zelf! Is het een verwijt tegen de 1^e jaars dat zij geen tijd beschikbaar stellen voor het spreken over en het bijwonen van zulke feesten???

De heer Otten noemt dit jaar karakterloos. Wat is karakterlooser, het kroegleven tegen zijn zin of wegblijven en „obscuurling” genoemd worden.

„Toen” bestond het recht der sterke, „toen” bestond er slavernij, „toen” bestond er autocratie. Was dit de ideale toestand en is die zoo gebleven? Neen, dus weg met alle „mossen”.

Echter, volgens den heer Otten zijn deze „mossen” onverbreekelijk met het Corps verbonden, van den anderen kant is het corpsleven met deze „mossen” onhoudbaar, dus liquideeren.

A. J. J. M. BIJVOET.

W. J. VAN KONIJNENBURG.

P. M. BENSCHOP.

W. LEEUWENBERG.

W. A. OVERWEG.

Geachte Redactie!

Naar aanleiding van het rouw-gerand artikel „Toen en Nu” in het S. W. van Donderdag 20 Maart verzoek ik U het volgende te plaatsen:

Zonder dat het in mijn bedoeling ligt, over het betreffende onderwerp een zooveelste discussie, die voor de even zooveelste maal zou blijken onvruchtbaar te zijn, uit te lokken, waarom ik het dan ook bij deze eene inzending zal laten,¹⁾ lijkt het mij toch niet ondienstig, om naast het gezichtspunt van den heer Otten, het standpunt te plaatsen van, zoo niet alle, dan toch enkele Corps-leden, wel of niet kroegleden, evenwel geen kroegbezoekers, korter obscuurlingen.²⁾

Of het slechte kroegbezoek moet worden geweten aan mores, die oudere jaars tegen den invloed van den nieuwen geest zouden trachten te handhaven is mij onbekend.³⁾ Zeker is het dat de geest die in het kroegleven te Delft de leidende is, velen die voor de kennismaking vol verlangen het studentenleven tegemoet zagen, in en kort na hun groentijd zoo heeft teleurgesteld, dat zij alle gemeenschap met de kroeg verbraken, liever dan mee te gaan met de would-be-studentikositeit,⁴⁾ die den spot dreef met alle mooie verwachtingen van vroeger.

Liever dan zich nog langer bloot te stellen aan een groentijd, die immers practisch met de officieele weken nog niet geëindigd is, trekken zij zich terug van de kroegsamenleving.⁵⁾

Velen loopen de twijfelachtige kans om het in hun derde jaar wel prettig⁶⁾ te kunnen krijgen, ten koste van een zoo lange minder prettige⁷⁾ voorafgaande periode, liever niet en hun is de kroeg verder onverschillig, zoo zij er al niet min of meer vijandig tegenover staan.⁸⁾

Hen verwijt de heer O. deze handelwijze,⁹⁾ die m.i. zijn oorzaak in den kroeg-geest zelf vindt.

Wat er nu juist hapert aan dien geest te Delft, wat het is, dat Delft zoo ongunstig doet afsteken bij b.v. Groningen en Wageningen, weet ik niet en interesseert mij bovendien niet genoeg om grondig na te gaan; toch zal dat iets, door iemand die er wel belangstelling voor heeft, ongetwijfeld zijn op te sporen en hem de stemming van velen ten opzichte van den kroeg¹⁰⁾ begrijpelijk maken.

Natuurlijk is met aanduidingen als: verkeerde mores, kliekgeest, conservatisme, onnatuurlijk aandoende studentikositeit, niet het laatste woord gesproken en zal de oorzaak dieper moeten worden gezocht.¹¹⁾

Eigenaardig is, blijkens vele uitlatingen, in woord en geschrifte, van leidende heeren,¹²⁾ dat het kwaad altijd wordt geweten aan de velen, die zich van den kroeg hebben teruggetrokken in plaats van aan de enkelingen, die met den kroeg in dagelijks contact zijn; stelselmatig schijnt men een tasten in eigen boezem te vermijden en wettigt dit de misschien ietwat onbescheiden vraag of deze boezem wel aanwezig is.¹³⁾

Eigenaardig ook doet de evenals boven blijkende opvatting aan,¹⁴⁾ die misschien in: „de studenten zijn er meer voor den kroeg, dan deze voor de studenten”, zijn kortste formuleering vindt.

En nu zal ongetwijfeld de vraag worden gesteld: „Waarom dan niet op een vergadering verschenen en de koe bij de horens gevat?”¹⁵⁾

De moeilijkheid is hier, dat er geen obscuurlingen-ondervereeniging bestaat,¹⁶⁾ op een vergadering waarvan men af zou kunnen spreken voltallig op een kroeg-vergadering te verschijnen.

En dan: men weet wel dat het zoo, zooals het nu is, niet deugt, maar hoe het dan wel moet zijn? Waarom zich daarmee beziggehouden? Afgezien van het feit dat dit gelijk zou staan met het verbeuzelen van tijd, valt te constateeren, dat het best gaat zonder kroegsamenleving, immers men heeft den kroeg niet noodig en heeft er geen enkele verplichting aan.¹⁷⁾

Jaar na jaar komen er vele nieuwe kroegleden aan, maar ook jaar na jaar neemt het aantal obscuurlingen toe; jaar na jaar ook verschijnen in het S. W. inzendingen van pas geïnaugureerden, die, na in hun bedoeling ontgoocheld te zijn, al spoedig zwijgen in de overtuiging, dat het toch allemaal niets helpt. En ik ben niet de eenige bij wie hier de vraag rijst, of de reden hiervan niet eerder moet worden gezocht in de leidende geest op den kroeg, het troetel-kind van enkelingen, dan in de mentaliteit van de obscuurlingen.¹⁸⁾

Waar zouden overigens deze pas ontgroenden de lust vandaan halen, noodig om krachtadig te werken aan grondige veranderingen? De groentijd, zooals deze in de practijk is, lijkt mij in de allerlaatste plaats geschikt, om de noodige lust en belangstelling hiervoor te doen ontstaan en aan te kweken.¹⁹⁾

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
27 MAART 1919. No. 20.

Gemakkelijk zouden de leiders hun goeden wil tot verbeteren van den toestand kunnen toonen, o.a. door het verhinderen van het drukken en opvoeren²⁰⁾ van eerste-jaars-comedies, zooals ik in 1917 het twijfelachtige genoeg had er een bij te wonen. Een niet langer toelaten van dergelijke smakelooze uitingen en vertooningen als toen (en het zal er in latere jaren wel niet op vooruit zijn gegaan) kan toch niet anders dan zuiverend werken en op het peil van bedoelde comedies en op den geest in het kroegleven. Wellicht dat dan de Almanak, bij voorkeur het „Geestes-kind” van het Corps genoemd, minder sterk aan „une fausse couche”²¹⁾ zal doen denken.

Ik meen hiermee, voor wat het zakelijke van het artikel betreft, te kunnen volstaan; over den toon kan ik kort zijn.

Een betichting met kracht-terminen als „laf”, „karakterloos” kan mij, op zulke onbeteekenende gronden geuit, volkomen koud laten, evenals de verzekering mijnerzijds, dat mij de pathetische toon, die zelfs in de pennevrucht van een in den kroeg-dienst vergrijsde, zou irriteren, nu, nu die afkomstig is van iemand die precies 2 jaar en 27 dagen geleden geinaugureerd werd, zacht gesproken belachelijk voorkomt, den heer O. begrijpelijkerwijze onverschillig zal zijn.²²⁾

Onder beleefden dank voor de verleende plaatsruimte,

Hoogachtend,

Delft, 24-3-19.

ROELFSEMA.

1) U is wel vriendelijk. 2) O, Sancta Simplicitas. 3) Informeert u eens bij het 1ste-jaarsbestuur. 4) You would be a tea-cosy-student. 5) en gaan slapen, zich voeden, trouwen en sterven. 6) Prettig. 7) Prettige. 8) Prettig! 9) Niks prettig! 10) Societeit, Roelfsema! 11) In den wijnkelder? 12) ! 13) Netjes blijven, netjes blijven! 14) Zeker! 15) Je kunt nooit weten hoe een haas een koe vangt. 16) Er bestaan geen moeilijkheden voor den niet-would-be-studentikoze! 17) Kom nou Roelfsema, als je gal overloopt, wordt je weer groen. 18), die geen kind troetelen. 19) Gooi de D. S. Obscuurlingen-ondervereeniging nou niet weg! 20) Eerst opvoeren, en dan gaan ze drukken. 21) Zie „Forel”? 22) Also sprach Roelfsema.

L. M. DE JONG.

Op de antwoorden van Toen en Nu.

Zonder de andere ingezonden stukken te negeren, (daar zal nog wel genoeg op komen) wil ik alleen maar dat van den Heer Roelfsema bespreken, daar dit het stuk is waarin het meeste valt recht te zetten.

Welnu, Mijnheer Roelfsema, hoewel het niet uwe bedoeling was een discussie uit te lokken, kon U toch wel op uw tien vingers natellen dat U het wel deed.

Het is noodig dat er mate van ongelijkheid bestaat tusschen de verschillende jaren. Dit blijkt al, wanneer één persoon in zijn eerstejaar verscheidene oudere kennissen heeft die zich veel met hem bemoeien. Zoo'n jongen wordt over het paard getild en is weldra voor zijn jaargenooten en ook anderen ongenietbaar. Voorbeelden genoeg. Nu kunt U zeggen: de fout schuilt niet in het verheffen van dien eenen persoon, maar in het niet verheffen van de rest van zijn jaar. Maar dan vergeet U dat er ook een natuurlijk verschil bestaat tusschen de jaren, dat de jongeren nog veel moeten leeren, en dus — en dit is de hoofdzaak — de meesten zich toch niet op het peil zullen voelen van de ouderejaars.

En hier schuilt ook het raadsel van Groningen en Wageningen, dat U niet kunt oplossen. In die Corpsen komt een „geschikte kerel” steeds tot zijn recht, omdat iedereen hem kent, maar hier wordt zoiemand vaak voor nul aangezien omdat hij in een onbeduidende club zit. Zoo iemand is hier verloren, want hij kan zich ook moeilijk bij andere personen aansluiten, omdat die heel vaak geen behoefte meer hebben aan uitgebreider vriendenkring. Dit euvel is niet te verhelpen en kleeft aan alle groote samenlevingen.

Waarom vindt U het eigenaardig dat het kwaad wordt geweten aan hen die zich van den kroeg terugtrokken? Is de kroeg dan niet het werk van hen die er wel komen, mogen zij er dan niet hun eigen geest laten heerschen? Om die geest te veranderen moeten die obscuurlingen allemaal maar eens komen, moet U uw obscuurlingen-vereeniging maar eens probeeren te stichten. Wanneer al die menschen — en ik geloof dat het zeker de helft der Corpsleden is — zouden samenwerken, zou het wel lukken. Maar waarom doen zij het niet, en zullen zij het nooit doen? Omdat ze te laks zijn, en te weinig Corpsinteresse hebben; omdat diezelfde menschen, die de samenleving willen veranderen, te weinig voelen voor samenleving, laat staan die samenleving kennen.

Uw schitterende gemeenplaats: „de studenten zijn er meer voor den kroeg, dan de kroeg voor de studenten”, zegt absoluut niets, maar verderop, waar U zegt dat zij, die den kroeg niet noodig hebben er ook niet moeten komen, moet U niet vergeten, dat als zij die den kroeg goed gekend hebben, zeggen: „Wat ben ik blij dat ik aan het kroegleven heb meegedaan, de obscuurlingen weten niet wat zij in hun leven hebben gemist”.

In Uwe op één na laatste alinea geeft U zelf Uw antwoord. Zijn er niet veel meer eerstejaars, die door den zuren appel heen bijten (en vaak het zure niet proeven) dan die „krachtadig werken aan grondige veranderingen”. En zij die niet „werken” zijn weer de obscuren, de menschen zonder interesse.

Uw praatje over smakelooze vertooningen op eerstejaars-comedies is eenvoudig belachelijk. Niemand wordt verplicht daaraan deel te nemen of er naar te kijken. Waarom zou een uitvoering onder studenten zich moeten beperken tot dat wat men thuis fatsoenlijk en opvoedend noemt en niet op vaak zeer geestige wijze onderwerpen mogen behandelen, die de studenten wel onder elkaar bespreken.

Van uwe laatste alinea kan ik niets anders zeggen, dan dat ik precies 1 uur en 53 minuten noodig heb gehad om er uit te komen.

E. KANN.

Tua res agitur.

Het is een gelukkige gedachte geweest van het Departement van Koloniën, om de Senaten van alle Universiteiten en Hoogeschoolen uit te noodigen een zg. Indische Week te organiseren, zijnde een gedurende het tijdperk van een week te houden reeks van voordrachten op koloniaal gebied, waardoor aan de, aan die inrichtingen studeerenden gelegenheid geboden wordt, meerdere kennis omtrent onze koloniën te verwerven. Deze koloniën, die n.b. het overgrote deel vormen van de Staat der Nederlanden, kunnen zich allerminst over groote belangstelling verheugen en de daaruit voortvloeiende onwetendheid, maakt dat de groote meerderheid der afgestudeerden een werkkring in Holland blijft verkiezen boven een in de tropen, waar een schreeuwend gebrek aan werkkrachten is.

Dientengevolge dient iedere maatregel, die er ook maar iets toe bijdraagt om aan deze wantoestand een eind te maken, luide toegejuicht en krachtig gesteund te worden.

Het zij mij vergund in dit verband op te merken, dat het buitengewoon wenschelijk zou zijn, dat aan iedere inrichting voor Hooger Onderwijs permanent, koloniale vraagstukken behandeld werden, waartoe de eerste stap door het Rijk gedaan dient te worden en wel: door het instellen van lectoraten Onderwijs in Maleisch (Javaansch, Soendaneesch) zou voor a.s. Ingenieurs, voor de tropen bestemd, niet te versmaden zijn.

Het vraagstuk der koloniale voorlichting dient ernstig onder de oogen gezien te worden, en op het tempo waarin dit geschiedt kan door de studenten wel degelijk invloed uitgeoefend worden.

Wij zullen hier later terug komen.

Haag 17-III-1919.

G. H. ROLL.

De Wijnkoop-avond.

Wat is er weinig gedebatteerd! Slechts 15 debaters van de ± 170 aanwezigen.

Kwam dit omdat men zich daar neer voelde zitten als kleine jongens tegenover een machtige persoonlijkheid, die met eerlijke overtuiging en waarachtige geestdrift getuigde van een zaak, die hem heilig is? Of was 't omdat velen onzer te sterk nog voelden den zweeps slag, dien zijn eerlijk en vurig woord had gestriemd over veler sociaal-ekonomische en geestelijke zelfgenoezaamheid?

Of was 't de groote onkunde en 't totale negeren op ethisch, sociaal en ekonomisch gebied van velen? 't Antwoord op deze vragen zal ieder voor zich hebben te geven.

Eén ding staat echter vast, dat de heer Wijnkoop ons nog eens heeft gewezen op het schreeuwend onrechtvaardige van den bestaanden toestand, al zijn wij het voor 't overgrote deel niet eens met zijn methoden en de middelen, die hij wil toepassen om dit euvel te doen verminderen, ja zelfs trachten te doen verdwijnen.

't Is echter te hopen, dat velen van ons studenten zich meer bewust zijn geworden (ja velen ook zijn er nog niet 't minste van doordrongen), dat wij ons student-zijn niet als een recht of een gunst hebben te beschouwen doch als een groot voorrecht, dat ons dan ook tegelijkertijd de plicht oplegt een geweldige taak in de maatschappij te vervullen en tot 't besef moet brengen, dat wij een groote verantwoordelijkheid hebben tegenover die maatschappij, die ons in staat stelt om te studeeren. Zoo kunnen wij dus niet tevreden zijn als wij alleen onze capaciteiten, kennis, wetenschap, ervaringen enz. ten volle zullen gebruiken in dienst of ter beschikking stellen van die maatschappij maar zullen wij ook als sociaal wezen goed toegerust de praktijk van het leven in moeten gaan, tot steun van de groote volksgemeenschap.

Het kan natuurlijk niet, dat wij van alle groote sociaal ekonomische stroomingen en bewegingen voldoende kennis zullen bezitten of studie hebben kunnen maken, doch, willen wij onze sociale plicht naar behooren vervullen, dan zullen wij beter op de hoogte gebracht moeten worden van de sociale toestanden en nooden dan wij door eigen aanschouwing, ervaring en kennis of studie te weten kunnen komen en daarvoor zijn dan avonden als deze Wijnkoop-avond, al brengen zij hun onvermijdelijke eenzijdigheid mee, van zeer groote waarde.

A. M. KNOTTNERUS.

Het Vlaamsche Aktivisme

Leo Meert komt!

Voor den oorlog was de heer Meert voorzitter van het machtige Antwerpsche Vlaamsch Handelsverbond, en speelde een belangrijke rol in de Vlaamsche beweging.

In 1914 week hij uit naar Holland. Daar hield hij zich aanvankelijk geheel onzijdig in den strijd tusschen aktivisten en passieven. Aldus hoopte hij eenmaal beide partijen tot verzoening te kunnen brengen. Toen echter in 1917 de bestuurlijke scheiding in België geleidelijk werd ingevoerd, meende hij dat zijn plicht hem naar Vlaanderen riep. En hij zei zijn rustig bestaan in Holland

vaarwel, om den harden aktivistischen strijd te helpen voeren. Tenslotte maakte de „bevrijding” van België 'n einde aan zijn werkzaamheid in Vlaanderen. Doch, zonder verpozen, heeft hij thans, van Holland uit, den strijd hervat. Want het aktivisme is niet dood!

Het leeft sterker dan ooit. Elken dag wint het aan kracht, dank zij de onbegrijpelijke blindheid der Belgische regeering, die in Vlaanderen 'n waar schrikbewind voert tegen alle Vlamingen. Onderdrukking en laster ten spijt zal het aktivisme echter groeien, omdat het niets anders is als de eindelijk bewust geworden levenskracht van het Vlaamsche volk.

Men heeft alles gedaan om het aktivisme verdacht te maken. Tijdens den oorlog noemde men de aktivisten verraders, omdat zij, zooals dat heette, met den vijand heulden. Toen na den oorlog het aktivisme bleef voortbestaan en het dus onafhankelijk van Duitschland bleek te zijn, zocht men andere scheldwoorden. De aktivisten waren lafaards, die onmiddellijk het hazenpad kozen. Maar wat bleek? Verscheidenen waren in Vlaanderen gebleven. Natuurlijk stond men alweer gereed met een nieuwe vinding; deze aktivisten waren dwazen, geestdrijvers, die nutteloos het gevaar trotseerden.

De heele zaak is, dat men zoekt naar voorwendsels om het aktivisme te bekladden, omdat men zijn kracht vreest.

Ook in Holland heeft men zich, tijdens den oorlog, op onverklaarbare wijze door het geschreeuw der Franskiljons laten beïnvloeden. Jaren lang heeft men in ons land het aktivisme gehoond. Desondanks zijn thans de eenige ware vrienden van Holland in België: de aktivisten.

Dit alles zal de heer Meert nader toelichten. Men kome dus met zijn bezwaren en men make van deze gelegenheid gebruik om zich van den Vlaamschen worstelstrijd 'n zuiver oordeel te vormen.

Delft, 23-3-'19.

C. S.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Afdeeling der Bouwkunde.

De Voorzitter van de Afdeeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Bouwkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen vóór de Zomervacantie 1919, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 23 April 1919, bij den Secretaris der Afdeeling, Prof. A. W. M. Odé, te Delft.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

Prof. W. K. Behrens c.i. is van Dinsdag 25 Maart af tot nadere aankondiging verhinderd zijn college te geven en tekenoefeningen te leiden.

ADVERTENTIEN.

JACQ. CNOOPS. - Tailleur.
OUDE DELFT 218.

Wij leveren Costumes
van af f 60.- tot f 120.-

Prima Stoffen. - Groote voorraad.

„AU FIGARO”

G. KIELA ☒ KAPPER
Oude Delft 166. Telefoon 624
Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”

De colleges van den hoogleeraar G. N. Itz b.i. voor B₁ en B₂ zullen tijdelijk waargenomen worden door den lector J. H. G. P. de Rouw, te beginnen met Woensdag 26 Maart van 11-12 uur.

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus maakt bekend dat de heer J. Haringhuizen c.i., door H.M. de Koningin bij besluit van 31 Januari 1919, No. 60, benoemd tot hoogleeraar in de Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde om onderwijs te geven in de waterbouwkunde, zijne lessen op Vrijdag 4 April 1919, 's namiddag te 3 ure zal openen met een rede in de groote zaal van den Stads Doelen ter bijwoning waarvan alle belangstellenden worden uitgenoodigd.

Na afloop van de plechtigheid zal de gebruikelijke ontvangst door den hoogleeraar eveneens in den Stads Doelen plaats vinden.

—o—

Een firma, die voornamelijk werkzaam is op het gebied van ovenbouw en toestellen voor gasfabrieken, zoekt tegen nader overeen te komen condities een jong scheikundig of werktuigkundig ingenieur.

Nadere inlichtingen verstrekt de privaat-docent voor het gasbedrijf Ir. G. A. Brender à Brandis, Juliana van Stolberglaan 127, den Haag.

CORRESPONDENTIE.

COGNAC. — Uw stuk is te persoonlijk en te goedkoop. Wij zonden het U reeds terug.

AGENDA.

DEN HAAG.

Donderdag 27 Maart:

Theater Verkade: Kunstavond, Alida Tartaud—Klein.

Vrijdag 28 Maart:

Theater Verkade: „Lente” (Wedekind's „Frühlingserwachen”).

Nederlandsche Opera: „Lohengrin”.

Diligentia: Dansavond, Gertrud Leistikow.

Dierentuin: Ledenbal.

Zaterdag 29 Maart:

Theater Verkade: „Lente”.

Gebouw voor K. en W.: „Allerzielen”.

Kon. Schouwburg. Fransche Opera: „Louise”.

Zondag 30 Maart:

Theater Verkade: „Lente”.

Kon. Schouwburg: „De Hofslachter” ('s middags).

Woensdag 2 April:

55-jarig jubileum van Oscar B. Tourniaire, „Driekoningenavond”.

Deze week:

Pulchri Studio: Groepentoonstellingen.

VAN HEDEN AF WEDER VERKRIJGBAAR
NASSI GORENG

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120
UITZENDING VAN DINERS

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

OUDE DELFT 152.

Telefoon 15.

A. C. DE WOLF,

NOORDEINDE 40.

TELEFOON 41.

AGENT:

Douglas Motorrijwielen
Eysink Rijwielen.

EERSTE KLAS REPARATIE-INRICHTING.

☒ SPECIAAL STALLING EN ☒
ONDERHOUD VAN MOTOREN.